

Uredništvo
in upravištvo:
Kolodvorske
ulice št. 16.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi so ne
vračajo.

Inserati:
Šeststopenjska peti-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

Velja

za Ljubljano
v upravištvo:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.,
60 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 3 gl.,
60 kr. in za jeden
mesec 86 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 69.

V Ljubljani v petek, 27. marcija 1885.

Tečaj II.

Ruski glasovi o afganskem mejnem prepiru.

Ni še dolgo tega, kar je póknila vèst, da je Ruska jela pomikati svoje kolone dalje proti afganski meji in da so kozaške čete uže blizu ključa do bogate angleške Indije. Evropske kontinentalne velesile pač niso imele neposrednega interesa v tej stvari, a na Angleškem je novica o prodiranju ruskih vojnih oddelkov na nepopisen način vznemirila vse kroge. Uže takó je bila cela dežela v strahu in skrbeh zaradi čudne Gladstonove politike v Egiptu. Usoda junaškega Gordona in ekspedicija generala Wolseley-a zavzemala je ves angleški narod. — V to občo mizerijo, v ta sramotni nevspeh angleškega orožja v Nilovih deželah šinila je bombi jednako vèst iz daljne Azije, da hoče Ruska porabiti zadrege londonskega kabineta in si osvojiti glavno cesto v cvetočo Indijo ter zasesti na afganski meji kjuče do ogromnega poluotoka.

Uže zdavno so ruski in angleški državniiki se dogovarjali o mejah, do katerih naj bi smel prodreti vsak tekmeč. Mnogo se je pisarilo o tako zvani nevtralni coni, ki naj bi ločila obedve državi. Kedor bi prestopil one meje, ta bi si ustvaril takoj *casus belli* in silna vojna dveh največjih kolosov bila bi posledica tacega postopanja. Tam v azijskih stepah začela se bode krvava igra, ki naj odloči, kedo bode v bodočnosti gospodar velicega poluotoka — cesarica svete Indije ali pa beli car na obalih mrzle Neve!

Tako se je ugibalo, ob jednem pa izrekalo nado, da oni trenotek pač še ni dozorel, ki bode morebiti vnel krvavi boj za vrata v Indijo — a sedaj je v splošni angleški zadregi ruska vlada spravila kocke v tek in pridobiti si hoče z lahkim trudom vhod na jug, kó ima Angleška v Egiptu posla čez glavo. Polni tacih mislij zagnali so politiki ob Temzi nepopisen krik, ki je odmeval v obeh angleških zbornicah. Londonski kabinet je takoj zahteval od Ruske pojasnila o njenem postopanju in odgovora,

je-li istina, da se pomikajo ruske čete do Afganistana. Petrograška vlada se je požurila z odgovorom, da je stvar pretirana in da nikakor nema namenov, kakeršne ji podtikuje javno mnenje. Vender ta lojalni odgovor ni pomiril razburjenih kramarjev, in zadeva afganistanske meje je še vedno važni in stalni predmet politične diskusije.

Našim čitateljem je znano, kako sodijo Angleži o pravih in navidezni svojih pravicah do severne meje indijske in s kako silnostjo se protivijo razširjanju Rusije na ono stran. Zanimalo jih bode pa gotovo tudi vedeti, kako govore Rusi sami o važni ti zadevi; zato jim danes podajemo tu nekoliko ruskih glasov o mejnem prepiru med severno državo in Angleško.

Znani ruski diplomatični agent Pavel Lesar, ki biva te dni v Londonu, da s svojim geografičnim in etnografičnim poznanjem afganske meje pomaga ruskemu poslancu pl. Staar-u pri dogovorih z angleško vlado, izjavil se je jednemu svojih kolegov nasproti, da ima vsa razburjenost angleških krogov svoj temelj v raznih zmotah in v pomanjkanju prave informacije. Ko sta se l. 1873 lord Clarendon in knez Gorčakov o tej zadevi dogovarjala, izročili so se turkomanski svobodni rodovi akcijski sferi ruski: sedanje ~~delovanje~~ se na tej podlagi čer ~~imajo~~ namen, prvotne pogoje nekoliko popolniti. V one nevtralne pokrajine, za katere se ni bilo nič definitivnega sklenjenega so zadnje čase pač vmarširali ruski vojaki, a to je bilo potrebno zaradi samobrambe. Dogovorjeno je bilo namreč, da ohranita obe državi *status quo* — a Afgani se tega niso držali in so prodirali naprej proti ruski sferi, zasedli so mesto Penjdeh, ki leži v nevtralni, še nikomur pripadajoči okrajini. Rusi so protestovali, a ker o ni nič pomagalo, bili so prisiljeni, jednako potopati. Drugače bi se bil nehal ves red v tista krajih in Turkomani onega ozemlja bili biv vedni nevarnosti, da jih napadejo in pokonijo Afgani. Ko so poslednji videli, da so se usi premaknili naprej in zasedli Pul-i-Khatu, šli so tudi oni

dalje; Rusi pa so zopet ravno toliko se pomaknili naprej. To je bilo potrebno, ako so hoteli braniti zveste rodove, ki so z vso pravico smeli tirjati rusko pomoč. Več ni petrograški kabinet nameraval. Politika njegova je politika miru in nihče ne misli na Herat, ključ do Indije. Vojska bi bila za Ruse silna nesreča, nič manj nego za Angleže in nobena stranka bi z bojem nič ne pridobila. Zato ruska vlada upa, da se bode mejna zadeva uredila mirnim pôtem; ako se to zgodi, bode nehala anarhistično stanje v onih krajih in obe državi bodete imeli jednak dobiček. Sicer je mogoče, da se sprimejo ruske in afganske predstraže, kajti poslednje so jako slabo disciplinirane čete, a to ne bode nikako znamenje za splošni boj, nikak *casus belli*. Preveliko bi moralo biti na obeh straneh hrepenenje po prelivanju krvi, ko bi malenkostna praska takoj vzbudila silno vojno.

Takó se je izrazil ruski diplomat. Ostreje pa piše rusko časnikarstvo in posebno podarja, zakaj se Angleži toliko brigajo za Herat in ga na vsak način zá-se hočejo imeti. Tako pravi „Svet“ o angleških namerah gledé Herata, da nameravajo Angleži tam skozi napraviti veliko kupčijsko cesto med Hvalinskim morjem in Indijo.

Da Indija, Doludžistanu, kjer se nehajo indijske železnične proge, je do Herata samo kacic 670 do 705 kilometrov. To kratko pot danes preidejo angleški brzoteki v štirih dneh. Zato se lahko reče, da Evropa sega čez ruske dežele uže v Indijo. Herat je središče te poti. Kdor ima Herat v lasti, ta gospodari čez vso cesto. In to hoče Angleška Ruski pred nosom — pojesti! Iz Londona je dandanes moči čez Hvalinsko morje v 14 dneh dospeti v Herat, čez Indijo pa se potrebuje več nego 40 dni. Angleški inženérji, učenjaki in korespondentje vsi potujejo po prvi poti.

V tem tiči glavna stvar vsega vprašanja, in reguliranje mej je samo ličina za navadni publikum. Vsi Angleži, prijatelji in sovražniki Gladstonovega kabineta, so jedini v tem, da hočejo imeti Herat in z njim vred svetovno

Listek.

Črnogorska nevesta.

(Izvirna novela. Spisal J. Bedének.)

(Dalje.)

„Hudobnež je bil na vsak način, ki ti je to naredil, kajti za Boga in sv. Elija, tak človek mora imeti kamenito in po polnem mrzlo srce ter mora iz cele duše hudobiji vdan biti, da je vstani na mirnega in nikomur nič žalega prizadevajočega popotnika vstreliti.“

„Milica, to je drugače, kakor ti reč so-diš. Kakor veš se bojujemo s Kotorci, in Črnogorci so, kakor sem zvedel, z njimi v ozki zvezi in brž ko ne, bil je nekdo poslednjih, ki je v grmovji skrit meni poslednjo milost skazati hotel, dasiravno je tudi mogoče, da sem od kacega morlaka mrzlo darilo prejel.“

„Črnogorec, moj rojak torej bi bil? Ah Miroslav, ko bi se tega prepričati mogel, ali bi me ne zaničeval in ne sovražil iz cele duše

potem? Ali bi me mogel ljubiti? ali bi mi bil v stanu še tako iz le duše udan biti, kakor si mi bil do sedaj

„Kako li moreš tako prašati, mila moja?“ odgovori oficir. „Sam n vem, kako bi bil vstani čisto ljubezen v vraštvo spremeniti. Kdor bi tako delal, ne bi nikdar ljubezni vreden! Ah Milica, ti ja rešiteljica, rane me skele in pekó, kako eklenski ogenj!“

„Ali hočeš, da ti zó obvezo ohladim in sperem v čistem studen?“

Oficir prikima, in kle odveže obvezo, jo opere in izmije ranor zopet vse obveže, kakor je bilo poprej. Je obvezo dokončala, zapazi nje oko leče svilno vrvico okolo oficirjevega vratuko ji zažari. Oficir to opazi, prime za vrv in jo tako obrne, da je sprednja stran, je do sedaj pod brado bila, na tilnik p in dekletu se zlat mal križček prisveti, re tisti, ki mu ga je pri slovesu dala.

Milica poprime križček, ga poljubi in ga tudi ljubljencu čnu poda. „Še vedno mali spominek lepi!“ zale preteklosti hraniš? Miroslav, oh ljubljenci Miroslav, koli-

krat sem v samotnih urah zapuščena mislila na te, na tale križček in na —“

Dekle preneha.

„In na —“ dostavi oficir.

„In na — prisego, ki si mi jo pri tem le križču storil. Vedno mi je moj tolaživni angelj pravil, da je ne bodeš prelomil, da bode kmalu, da prav kmalu čas prišel, ko te bodem zopet v posest dobila in — sedaj je vse to tukaj! Oh ti moj oče nebeški in ti moja dobra mamica, ki sedaj le gori pri večnem očetu sediš, kjer si plačilo za vse tukaj prestano trpljenje prejela, o ozrita se milostno na naji tu doli! Izprosi nama, o moja mila mamica, ki si me tudi tako srčno ljubila, kakor jaz svojega Miroslava ljubim, o izprosi nama od večnega očeta njegov sveti blagoslov in blagoslovi tudi ti naji. In ta tukaj-le — o ozri se z milostnim očesom nanj, je mož, ki ima srce, da bi z njim vesoljni svet osrečiti mogel, tako blago in tako plemenito! In to srce je moja last, to srce mene ravno tako vroče, iskreno in srčno ljubi, kot si me ti, mila mamica, ljubila! Da, tudi za to plemenito srce te prosim, o moja do-

progo, ki se bode v najbližji bodočnosti gradila. Rusom se ni treba ničesar bati. Angleži se ne bodo nikdar upali biti bitke v severni Indiji; to bi bil njihov poraz. Da pa Ruska svoje pravice in svojo bodočnost v Srednji Aziji z orožjem brani, to se razume samo ob sebi. Morebiti pride do kake male ekspedicije, a do velike vojne nikakor ne; zato nimajo Angleži poguma in vedo, da bi konečna zmaga ne bila na njihovi strani.

Tako ruski listi. Nam se zdi, da imajo v tem oziru prav, ako trdijo, da bi vojna imela za Angleže slabe posledice. Vender smo tudi prepričani, da i Rusija nima nikakega vzroka, zaplesti se v sedanjem času v svetovno vojno. Zato je pač verjetno, da se reši vprašanje o afganskih mejah vsaj sedaj še v miroljubnem zmislu.

Govor posl. dr. Vošnjaka

v državnem zboru dne 17. marcija tega leta.

(Dalje in konec.)

Prav nič se torej ne čudim, če izvrsten ekonom Robert Jagetzov na Nemškem zemljiški davek naravnost ropanje zemljišča imenuje. Davek bi se moral pobirati edino le od zemljiške rente. Tukaj se pa zemljiški davek tudi tedaj še tirja, kjer o kaki renti še sledu ni; in tudi tedaj, kadar ljudje nimajo uže nobenega dohodka. Od kod le naj bi vzeli denar za davke? Jim pač družega ne kaže, kakor dolg na dolg delati, dokler je to sploh še možno.

Pomagati bi se dalo tu vsaj v tem oziru, da bi se naklade na zemljiške davke ne poviševale sistematično, temveč naj bi se rajši naložile na žganje, kakor se je uže zgodilo na Kranjskem, Koroškem in Štajerskem, le škoda, da še v premajheni meri, kajti žganje bi še mnogo večji davek prinašal. Ako na Angleškem 200 frankov, reci dve sto frankov od hektolitra plačujejo, bi se mu pri nas pač vsaj nekoliko goldinarjev naložilo. Sedaj znaša davek od žganja na Štajerskem po 2½ gld., na Kranjskem po 3 gld. Našejati se je, da, če bi se še večji davek na žganje naložil, bi se vlada sama ne pomišljevala dolgo, temveč bi 20 do 30%, priklade na porabo žganja dovolila, ker bi se na ta način deželne in občinske priklade lahko znižale. Obžalovanja vredno je, da so se posamične dežele tega vira dohodkov še tako malo poslužile.

Mi, kar nas je na jugu, smo s tem pričeli in smo na Kranjskem vspeh dosegli, da so se pri 3% nakladi na žganje deželne naklade za 2% znižati zamogle. Ako bi se dovolil 10 do 12% davek na žganje, bi se vsled tega zemljiški davek s prikladami vred znižati dal.

Le pomislimo, da se žganje toči po 24 kr. liter, in da tudi vina ni možno ceneje točiti, ako vinogradnik še živeti hoče. Spodobilo bi se torej po vsi pravici, da bi se na žganje

bra mati, izprosi mu milosti pri večnem očetu, da mi ga dolgo, dolgo ohrani; in ko pa enkrat ura britke ločitve odbije na lepše svitanje tamkaj gori pri tebi, dobra mati, potem naj prva jaz k tebi pridem, da si tako grenko uro ločitve in britki potok solza tukaj prihranim. Ah ne, ne tako, dobra mamica, nanekrat oba pokliči k sebi, kajti kaj bi on brez mene tukaj, kaj bi jaz brez njega gori začela, dobra mamica moja? saj ti je znano, kako ga ljubim, saj dobro veš, kako živo mi srce zanj bije!

Mirolavu se zasvetijo solzé v modrih, nekoliko žalostnih očeh. Lahkotno, kolikor so mu opešane moči dopuščale, potegne prosečo deklico nase, jo pritisne na prsi ter pokriva njen žarni ustnici z vročimi poljubi.

„Nebeška moja Milica, kako, povej mi, kako sem v stanu neprecenljivi zaklad, ki je v tvojem srci zakopan, ta živi vir neusahljive ljubezni le nekoliko povrniti? Bogastvo celega sveta, in ako bi bili čisti demanti, katero bi, kakor pesek v morju, tukaj nakupičeno ležalo, bilo bi jako majhno in pičlo

večji davek naložil, in če bi bil tudi po 40 kr. liter, je še vedno prepoceni.

Saj je znano, da se je žganje uže preveč med narod zajedlo, ter ga nam gmotno in npravno uničuje. V tem zmislu bi uže sedaj slavno vlado prosil, da se ob svojem času ne bo protivila, ako bi se, recimo posamične dežele s takimi predlogi o povišanji davka na žganje oglasile, temveč jih kar od kraja potrdi. Na ta način bi se odstranile na jeden pot dve napaki, kajti po eni strani znižal bi se direktni davek, na drugi bi se pa razširjevanje žganjarske kuge kolikor toliko zdatneje oviralo.

Da narod vedno bolj hira in hira, so nadalje vzrok pristojbine pri zupuščinah in prodajah, kar se je v tej hiši uže mnogokrat poudarjalo. V tem oziru je jako obžalovati, da se pristojbina od 3½% ne zniža na 1½% vsaj pri onih posestvih, ki so manj kakor 5000 gld. vredna.

Previsoke pristojbine so dostikrat vzrok, da se kmet prvič zadolži. Lansko leto imeli smo na Kranjskem o agrarnih razmerah posvetovalni zbor, pri katerem je nek okrajni glavar jako umestno pripovedoval, da se je do tedaj trden kmet prejemši posestvo od starišev nezadolženo, zaradi velikih stroškov pri mrtvaški obravnavi, zaradi kolekov in konečno zaradi silne prejemščine po 3½% zadolžiti moral za več sto goldinarjev.

Pridružijo se potem še deleži dedičev, ki so povsem preveliki in nezadolženo posestvo se zadolži, da posestnik sam ne vé kedaj ter posestniku družega ne ostane, kakor da nastopi čisto navadno pot, na katero vsak tak zaide — da namreč začne pustošiti gozde, da se poprime uničevalnega obdelavanja zemlje, da začne na drobno prodajati! Konec je dostikrat tak, da zarubljen posestnik celó hišo podirati začne, da, prst z njiv poprodá svojim sosedom, opustošen svet pa za male krajcarje upniku v roke pride.

Res je, da so se pri našem kmetijstvu od leta 1848 tudi potrebe zdatno zvišale, kar je pa v zvezi s kulturo. Obleka se je podražila, za šolo zahtevajo se vedno večje svote in koliko je pa še drugih potreb. Na ta ali oni časnik bi se rad naročil, to in ono bi tudi ne bilo preslabo; mož ima več nego dvakrat toliko stroškov memo prejšnjih let in vse je treba pokriti. Od kod naj pa kmet za vse to pokrije denar jemlje, ker se mu dohodki niso le v tisti meri nič povišali, temveč so šli celó rakovo pot nazaj, kar nam cene kmetijskih pridelkov najbolje dokazujejo. Oglejmo si pšenico. Leta 1879 plačevala se je po 13 gld. 50 kr., danes ji je pa cena na dunajski žitni borzi bo 8 gld. 15 kr. Temu nasproti bila je pa tedaj zlata renta leta 1879 le po 81.35, danes je pa, če se ne motim, po 108 gld. To je torej silno slabo za kmeta, ker je po eni strani skoro ves denar v državnih papirjih naložen, po drugi strani so pa obresti tako nizke, da z veliko silo pritiskajo na cene

proti tvojega srca bogastvu. Oj me srečnega, bogatega moža, ki to-le dobro, lepo, plemenito in ljubezni polno srce svojo last imenovati morem!

„Da, da, sem in bodem tvoja last in le tvoja jedina last ostanem, in ni je moči na svetu, ki bi me še kedaj od tebe ločiti mogla — le smrt, in še to ne! Kaj ne, moj mili, da bi umrl z menoj vred, ako bi mene smrtni angelj prej tja spremil, kakor pa tebe, kaj ne, da! In ako bi se to narobe pripetiti utegnilo, oj, le trenutka bi ne čakala, to revno, beraško življenje brez tebe s smrtjo na tvoji strani zamenjati!“

„Tukaj sem, tukaj, gospod doktor, tukaj ga morava najti“, se sliši zadej v grmovji obema znan glas, in koj na to stopita dva krepka možaka na prostor pri studentu, kjer je Mirolav slonel.

Prvi je vojaški zdravnik, mož od solca in vetra začrnela obraza, drugi pak — Janko Jugović, znani Črnogorec.

Mladi doktor, užil je uže kakih 30 let, spusti se koj k ranjenemu oficirju na tla ter

kmetskih izdelkov. Ako je pšenica po 8 gld. 15 kr. ali 8 gld. 20 kr., z njo vred pa drugi kmetski pridelki po ceni, kmetu pač ni nič več mogoče shajati, in nemogoče mu bo, dobiti denarja za vse tiste potrebščine, kar jih ima v javnosti in doma.

Ure in ure govoril bi o tem vprašanji; ker mi pa uže čas poteka, nečem dalje razpravljati tega predmeta. Le na delovanje poljedelskega ministra se hočem še nekoliko ozreti. Gospod poslanec Streeruwitz je posebno poudarjal, da mu je gospod poljedelski minister ravno zaradi tega takó simpatičen, ker je voljen v nemškem kmetskem volilnem okraji, in kakor se mi zdi, bi to uže edino zadostovalo k ugodnosti za poljedelskega ministra, če bi prav ne imel nikakih drugih zmožnosti, da bi mu bil človek prijazen. Jaz se zamorem o delovanji gospoda ministra le pohvalno izreči ter sem mu v marsikakem oziru hvalo dolžan, ker ni še nikdar odbijal pravičnih prošenj. Pri vsem tem me pa prav nič ne moti to, da ga je volil nemški volilni okraj in da je sam Nemeč, kajti narodna strast me ni še toliko zaslepila, da bi kake reči zaradi tega ne hvalil, ker jo je učinil minister, katerega so nemški možje volili.

Ravno nasprotno se je vrlo mnogo koristnega zgodilo, odkar je bil sedanji poljedelski minister prevzel ministerstvo in lahko bi naštel več posamičnih slučajev, kako je radovoljno prišel na pomoč, posebno če je bilo potreba podpirati kako kmetijsko zadevo.

Obžalovati moram le to, da se tiste podpore pri kmetijskih družbah jednostransko obračajo. Tu mislim na c. kr. štajersko kmetijsko družbo v Gradci, ki leto za letom na tisoče goldinarjev podpore dobiva, tiste pa potem takó razdeli, da na nas južne Štajerce pride komaj imena vredni del. (Čujte! na desni.) Ta družba se tudi sicer véde za politično-narodno društvo, ker se na peticije od slovenske roke pisane še ne ozira ne! (Čujte! na desni.) Njihova mržnja do nas Slovencev je tolikošna, da nam niti vstanovitve podružnic ne dovoljuje, če tudi si jih narod sam želi. (Čujte! na desni.) Še ni davno, kar so se trije taki slučajji zgodili.

Po treh najpomembnejših trgih Spodnjega Štajerja želeli so napraviti člani svoje podružnice in se ločiti iz sosednjih vsled čisto drugih razmer, ki so ondu lastne; tako se je zgodilo v Žalcu, kjer hmelj prideljujejo, pri celjski podružnici so pa večinoma meščanski udje. Žalčani so prosili za vstanovitev lastne podružnice, štajerska kmetijska družba pa jim je prošnjo odbila in to zavoljo tega, ker so v Žalci sami Slovenci. Ravno tako zgodilo se je v Šent Juriji in Šmariji. Temu nasprotno je pa v Sevnici, kjer so sami Slovenci in je torej tudi odbor po Slovincih sestavljen, mala peščica udov začutila potrebo, tudi podružnični odborniki postati. Da bo to mogoče, sklenili so vstanoviti lastno podružnico, katero jim je osrednji odbor takoj dovolil.

mu rano odkrije in preišče. Ne trenutka se pogumna Milica ni od strani svojega Mirolava odmaknila; oči si je z rokama pokrila in zajokala, ko je zdravnik po svinčenko segel. Boletin polnega pogleda Mirolavovega ni mogla pretrpeti.

Mirolav vzdihne in omahne.

Zdravnik svinčenko srečno izvleče in Janko jo omije in shrani.

„Ah, doktor, ali ne bode umrl?“ vpraša jokajoča Milica.

Čudé se doktor deklico pogleda in ne more nikakor umeti, od kod pri njej taka skrb za tujega oficirja življenje.

„Ne čudite se temu, gospod doktor, za-ročenec moje sestre je gospod lajtenant“, pravi Janko in pokaže na plakajočo Milico. „Na čuden način sta se spoznala, kar Vam bode gotovo, ako ozdravi, sam srčno rad pripovedaval, in ravno tako na nenavadnem potu ga je danes moja sestra tukaj našla, kajti brez nje bi bil mladi lajtenant bržkone uže blede smrti rop.“

To so malenkosti sicer, ki se pa kmetijski družbi ne spodobijo in so graje vredne; kajti ona je tukaj za celo deželo, za obe narodnosti brez razločka ali si Slovenec ali Nemec. Želeti bi bilo, ko bi ob bodoči podpori gospod poljedelski minister štajerski kmetijski družbi zabičiti hotel, da naj prejeto podporo jednako merno razdeli po celi deželi, da nam ne bo treba njegove ekscelence s prošnjami za posebne podpore nadlegovati. Ob jednom mi veleva dolžnost, zahvaliti se njegovi ekscelenci, da je naklonil podporo cesarjevič Rudolfovemu sadjarskemu društvu. Nadejam se je tudi za letos. Pa tudi na to naj se gleda, da bode Mali Štajer dobil svojega potnega učitelja, ki naj bo slovenščine zmožen.

Na Malem Štajerji živi skupaj več nego 400 000 Slovencev. Prav radi se učé in se po potovalnih učiteljih poučevati želé. Meščani in tržani, ki so nemščine zmožni, razumejo pač predavanja potovalnega učitelja, kmetom jih mora pa še le kak tolmač razložiti. Kakošno da je tako tolmačenje predmetov, kakor so ravno kmetovanje, sadjarstvo, živinoreja itd., katere stroke moral bi tolmač vse do pike poznati, si lahko vsak sam misli.

Prav iz srca bi torej želeli, da bi se nam dali potovalni učitelji za sadjarstvo in poljedelstvo, kakor tudi za živinorejo.

Zgodilo se je uže, da so si društva ali podružnice potovalnega učitelja iz Kranjske naročili in ga tudi plačali za trud, le da jim je bilo mogoče poslušati pouk v jeziku jim razumljivem.

Usojam si torej njegovo ekscelenco gospoda ministra opozoriti na to nedostanost.

Konečno moram še opomniti, da se po polnem strinjam z večino državnega zbora izrekajoč priznanje in zahvalo poljedelskemu ministerstvu za njegovo plodovito delovanje, kakeršnega tudi v bodočnosti pričakujem. (Dobro! dobro! na desni.)

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Iz Zagreba se poroča, da se je podala v sredo pod vodstvom magistratnega svétnika Deželića deputacija k nadvladiki Mihaloviću ter prosila v imenu mesta Zagreba dovoljenja, da bi se povodom Metodove slavnosti smela v cerkvi Sv. Katarine čitati sveta maša v staroslovenskem jeziku. Vladika je odbil prošnjo ter dejal, da on ne more in ne sme ničesar dovoliti.

Večina ogerskih listov radostno pozdravlja preustrojbo górenje zbornice. „Stara zbornica magnatov je prenehala!“ S temi besedami pozdravljajo slednje glasovanje o preustrojni górenje zbornice. Opozicija je po tem glasovanju izgubila ves pogum, saj pa se je tudi malo glasov ohranilo zánjo.

„Avstrijski vojak topništva, zaročenec Črnogorke?“ vpraša zdravnik.

„Da, da, gospod doktor, moj ženin je, le obljubite mi, da pri življenji ostane,“ zatrdi dekle.

Doktor vzame iz svoje torbice majhno skleničko ter jo omedlencu pod nos drži. Kmalu je Miroslav oči odprl.

Zadosti dolg je bil ta trenotek, da je zaril na bledih licih žalostne Milice nov žarek sladkega upanja. Pri glavi oficirja poklekne, prime njegovo roko, jo pokriva z neštevilnimi poljubi ter ga nežno vpraša, ko mu zvesto v modro oko zrè: „Saj ne bodeš umrl, moj najmilejši, kaj ne, da ne? Oh, saj ne smeš umreti, ohraniti se mi moraš!“

„Ne bodem še umrl,“ pravi Miroslav s slabim glasom. „Tukaj, dalj časa ostati ne morete, ljubi lajtenant,“ pravi doktor. „Pravil bodem, da vas v naš tabor prenesejo, ste li zadovoljni?“

„Ah ne, nikari ne! Ne jemljite mi ga, pustite ga v moji skrbi, naj ga jaz oskrbljujem. Naša hiša od tukaj ni daleč, tamkaj bode

Tuje dežele.

Nemški cesar Viljem pisal je državnemu kancelarju pismo z naročilom, naj to pismo razglasi. V tem pismu izreka cesar v ganljivih besedah zahvalo za vse častitke, katere so mu došle iz cesarstva in inozemstva povodom njegovega 89. rojstvenega dneva. Cesar Viljem izreka nadalje, da bode, ojačen po tem splošno izraženem zaupanju, posvetil tudi nadalje vse svoje moči v blagor nemškega naroda: „Zato naj dá Bog svoj blagoslov! Naj pod njegovim varstvom in pomočjo Nemčija v vseh časih v mirnem razvijanju cvete in se širi!“

V ponedeljek zahteval je v francoski zbornici pomorski minister zopet 12 milijonov dodatnega kredita za vojno v Madagaskar. Pomorski minister predložil je tudi precéj dolg imenik mrtvih in ranjenih v bojih pri Thu-Quayenu. V tem izkazu so imenski navedeni Evropejci, domačini pa samo po številu. Kolika je francoska izguba pri Kelungu, še ni znano. Sicer pa je uže gori omenjeni imenik dosta osupnil zbornico.

„Osservatore Romano“ objavlja pismo, katero je spisal papež kitajskemu cesarju, v katerem papež cesarju priporoča, naj vedno varuje misijonarje in kristijane, osebito pa v nevarnih časih.

Perzijskemu listu „Schems“ poroča se iz Kabula: Guverner afganske mejne trdnjave Kodža-Saleh na Amu-Darji poročil je sim, da je knez v Bokhari, Muzzefer-Eddin Kan, Rusom odprl vse ceste, da morejo svoje čete, živež in strelivo dobivati iz svoje provincije Turkestan na Amu-Darji. Kan je na dalje dovolil, da smejo Rusi za svoje vojake v Mervu in na afganski meji kupovati živež na trgu v Bokhari ter da ga jim smejo Bokharitci donašati. Omeniti se mora, da je Muzzefer-Eddin tast afganskega emirja, Kana Abdurrahmana.

S sudanskega bojišča se poroča: V boji v nedeljo palo je Angležev 63 mož in 190 je ranjenih. Nad 400 velbljodov je mrtvih obležalo. Zrak je okužen, nad bojiščem spreletavajo se krdela gavranov. Arabcev našli so mrtvih 900 mož, 450 kar na jednom kupu. Med njimi bile so oborožene ženske in otroci; vojake, kateri so zbirali mrtvece, napadali so po tleh ležeči ranjenci z mečem, ali pa jih praskali. Vojaki so bili kar osupnjeni. Ko se je ta prizor zvedel v Londonu, napravil je globok vtis. Vojne čete Osmana Digma, katere sé cenijo na 20 000 mož, so v gorah. Trdi se, da je bila pri napadu v nedeljo med angleško vojsko taka zmešnjava, da so večkrat streljali se med seboj.

Razne vesti.

— (Srečnega zakona žalosten konec.) Pred kakimi petnajstimi leti zaljubil se je bil kmet Glavaš v Šartovacu v zeló mlado, krasno, da-si ubožno deklico. Ona vračala mu je ljubezen in

vboji Miroslav v obilnosti našel, česar bode le njegovo srce poželelo. Tam mu napravim pripravno, snažno in dobro posteljo, ki bode njegovim oslabelem udom zgubljeno moč zopet povračala. Tamkaj bode se v naročaji svoje Milice najbolj skrbne postrežbe razveseljeval, kakeršne mu okorne vojaške roke v vašem taboru nikdar pripraviti ne morejo!“

„Ljuba moja,“ pravi doktor, „tega ti ne morem dovoliti. Častnik mora biti skrbno postrežen, da —“

„Ah, dobri moj gospod doktor, postregla ga bodem jaz, jaz ga bodem oskrbovala, čujte, jaz mu bodem stregla noč in dan. Na njegovi strani bom čula, kadar bode trudne oči zatislil in ravno tako, ko jih bode zopet okrepčan odprl. Prosim vas za božjo voljo, imejte vsmiljenje z mano, ne odtegujte mi ga zopet, ki sem ga čez toliko časa komaj našla. Storite mi to veselje, saj je edino, kar si od vas izprosim želim! V vaši moči je, mi nebo pustiti ali pa mi ga nevsmiljeno razsuti! Dovolite v prošnjo, gospod doktor, in lastna vést

bila sta kmalu srečen par. Nekoliko let živela sta v najlepšem sporazumu, a potem razdrlo se je nagloma to razmerje in sledili so pod prej mirno streho nastopi, ki so dali sosedom mnogo govoriti. Pravilo se je to in uno. Eni trdili so, da je vzrok večnih preprirov opravičena ljubosumnost moževa, a drugi bili so tega prepričanja, da je njegova surovost kriva vsega tega. Sosedinje šepetale so si, da Glavaš zaradi tega svojo ženo tako pretepa, ker se preveč intimno peča z mladeničem Demetrom Krekovičem, med tem, ko so se tudi čuli glasi, da na vsem tem nič resnice ni, in da Glavaš le iz prirojene mu surovosti tako s svojo ženo ravna. Istinna je, da je Glavaševa žena po vsakem takim nastopu iz hiše izginila, da pa jo je mož vselej poiskal, jo domov prignal ter jo potem znova pretepal. Nek dan oktobra meseca lanskega leta razsrdil se je bil Glavaš zopet na svojo soprogo in ta je zbežala v vinograd sosedu Rapaja. On podá se za njo, jo dohiti in vleče domov, kjer jo je tako nevsmiljeno pretepal, da je nje krik in klic na pomoč spravil prebivalstvo cele vasi na noge. Na večer vlegla se je žena majhno živa v posteljo, do noči pa je zopet iz hiše izginila. Glavaš šel jo je kakor po navadi iskat, a to pot ni je našel in vrnil se je brez nje domov. Od tistega večera ni bilo Patronele Glavaš več videti v vasi. To dalo je povsod k novim pogovorom in sklepanjem. Eni trdili so, da se je vboga žena z begom rešila za večno pretepanje nevsmiljenega moža, a drugi slutili so, da je Glavaš svojo ženo umoril. Preteklo je mesec dni. Na vrtu delal je Ostoja Brankovič, ko priteče domači pes z neko stvarjo v gobcu od gozda sem. Ko si Brankovič to reč nekoliko natančneje ogleda, vidi, da je človeška noga. Zagnal se je o tem hipoma hrup in ta novica doletela je tudi ušesa sodnije. Začela se je preiskava. Glavaš spoznal je nogo svoje žene in začel je bridko jokati in tarnati. Šli so v gozd, od koder je b.l pes pritekkel z nogo in po kratkem iskanji dobila je komisija truplo „ponesrečene“ žene, ki je bilo uže zeló trohnelo.

Glavaš je sicer priznaval, da je svojo soprogo sem in tja tepel, a ugovarjal je odločno, da bi bil njen morilec. Pred kratkim stal je pred sodiščem in zatožba dolžila ga je hudodelstva umora. Tudi sedaj je z vso odločnostjo tajil, da bi bil svojo ženo umoril in delal se je po polnem nedolžnega trdeč, da je bila vsega zakonskega prepira kriva ona, ki mu je dajala s svojim obnašanjem in početjem dovolj povoda, da je bil ljubosumen. Med pričami izbudila je petnajstletna hčerka zatoženca, ki je v odgoji zelo zanemarjena, kajti ne zna ne brati, ne pisati in niti o Bogu in veri nikakega pojmanima, občno senzacijo. Deklica je rekla: „Moji stariši živeli so nekaj let sem v večnem sovraštvu in prepiru. Mati niso hoteli očeta nikdar ubogati in so nas otroke vedno pretepevali. Naše kokoši pošiljali so vedno sosedu Krekoviču, a ta pošiljal je materi govedine ter jih je večkrat nagovarjal, da naj nas vse pomoré. Mati pa so zopet Krekoviča spodbujali, da naj našega očeta usmrti. Kolikor-krat je Krekovič k nam prišel, zaprla sta se z materjo v sobo in nista pustila nikogar k sebi.“

vas bode poplačala, kajti prepričani boste, da ste dvoje se ljubečih src srečnih storili.“

„Dvoje src? Ali pa tudi veš, ti pogumno dekle, če bi gospod lajtenant zadovoljen bil, da bi ga k tebi prinesli zavkazal?“

„Tega ne vprašajte, ljubi doktor. Kar se tiče mnenja mojega ženina, do trdnega sem prepričana, da se z mojim po polnem strinja?“

„Je li to res, gospod lajtenant?“ obrne se doktor k lajtenantu.

Ogovorjeni doktorja proseče pogleda, pri-kima in se potem na dekleta ozre.

„Naj bode,“ pravi doktor, „zaupam in izročim váma mladega častnika v postrežbo in oskrbljevanje, zá to stá mi pa tudi oba z lastnim življenjem zanj odgovorna. Prišel se bodem večkrat presvedočiti, kako se bolniku gođi!“

„Tisočera vam hvala, ljubi doktor!“ pravi junaško Janko in oči so mu mokre postalé. „Doživel sem trenuté, da bodem mogel svoj dolg blagošrnemu častniku le nekoliko povrtni.“

(Dalje prihodnjič.)

Izvedenci izrekli so se v svoji izjavi tja, da se vsled strohlenosti trupla nikakor ne dá z vso gotovostjo določiti, kaj je bil vzrok smrti. Na črepini opazile so se pač dve razpoki, a ne da se trditi, da bi te bili brezpogojno povzročili smrt. Sodišče obsodilo je Glavaša na pet let hude ječe ter na sodniške troške, a zagovornik zatoženca prijavil je takoj pritožbo ničnosti.

— (Josip Brandt,) ki je poleg Matěj-kota in Siemiradzikija najznamenitejši poljski slikar, kojega umotvori so znani in čislani po vsej Evropi, praznoval je 18. t. m. v Monakovem petindvajsetletnico umetniškega svojega delovanja. V umetnikovi slikarnici zbralo se je razen njegove rodbine veliko število njegovih prijateljev, kolegov in učencev in izročili so mu zelo umetno izdelan album z umotvori najimenitnejših poljskih slikarjev iz Varšave, Krakovega, Levova, Pariza, Rima, Dunaja in Monakovega. Od vseh stranij prihajali so brzojavni in adres z voščili. Na večer pa so se zbrali pri „Bavarskem dvoru“ v Monakovem živčiči poljski slikarji in tudi umetniki drugih narodnostij k skupnem obedu, pri katerem so različni govorniki jubilara slavili. Ta pa se je s posebnim navdušenjem spominal nekdanjega svojega učitelja Julija Kossaka ter se je konečno v lepih in pristrčnih besedah zahvaljeval svojim čestilcem za skazano mu čast.

Domače stvari.

— (Knezoškof g. dr. Misija) vrnil se je včeraj z Dunaja v Ljubljano.

— (Pastirsko pismo o Metodovi slavnosti.) Knezoškof ljubljanski g. dr. Misija izdal bode baje pastirsko pismo o Metodovi slavnosti, koj ko pride iz Rima dovoljenje nekaterih odpuškov, kateri bodo združeni s to slavnostjo. Po Veliki noči podá se knezoškof osebno v Rim, da poroča o svoji škofiji.

— (Monsgr. dr. Gabrijelčič,) vodja osrednjemu seminišču v Gorici, imenovan je profesorjem cerkvene zgodovine in kanoničnega prava na tem zavodu.

— (Duhovenske spremembe v lavantinski škofiji.) Gospod dr. Franc Fluš imenovan je profesorjem sv. pisma stare zaveze; g. Anton Borsečnik imenovan je mestnim vikarjem, gosp. Fr. Heber mestnim kaplanom in g. Marko Črnko korvikarjem pri stolnici v Mariboru. Kaplanija pri sv. Barbari blizu Vurmberga ostane izpraznjena.

— (Novačenje.) Vsled ukaza deželno-brambenega ministerstva se bode letos vršilo redno novačenje v Galiciji in v Kranjski tudi v četrtem razredu, ker je v prvih treh razredih zelo veliko „zdaj nesposobnih“ za vojaško službo.

— („Literarno-zabavni klub“) ima jutri zvečer ob 8. uri svoj „jour-fixe“ v hotelu „pri Maličiči“.

— (Umrli) je včeraj popoldne tukaj bivši knjigotržec g. Lercher.

— (Trojčke) porodila je dne 24. t. m. v deželni bolnici 33letna dninarica Marija Belovič. Mati umrla je čez tri ure po porodu. Otroci, vsi trije dečki, bili so živi rojeni, a mlajša dva umrla sta še isti dan, tretji pa še živi.

— (Nesreča vsled neprevidnosti.) Iz ljubljanske okolice se nam poroča: Dne 24. t. m. imela je Margareta Kastelic iz Boštanj, ki je zadnji čas pri grofu Blagaji za plačilo delala, opraviti pri slamoreznem stroji, kojega sta dva vola gonila. Ko je hotela potisniti v stroj slamo, prišla je po neprevidnosti z roko med oba valja, ki sta roko takoj seboj potegnili in so začeli na drugi strani delujoči noži prste obrezavati. Na njen krik vstavili so stroj, a bila ji je desna roka do komolca uže vsa zmečkana. Nesrečnico prepeljali so v ljubljansko bolnico.

— („Kmetiska posojilnica vrhniške okolice“) registrovana zadruga z omejenim poroštvom, razposlala je računski sklep za tretje upravno leto 1884. Posojila na menjice in dolžna pisma znašajo 84183 gld. 2 kr., hranilne vloge od 374 vložnikov 78833 gld. 85 kr. Čisti dobiček znaša 1353 gld. 24 kr., od katerega se pripiše rezervnemu fondu 1118 gld. 37 kr.; rezervni fond

torej zdaj znaša 1970 gld. Iz tega je razviden lep vspeh te posojilnice. Na čelu posojilnici so gospodje Fran Kotnik ravnatelj, Josip Lenarčič blagajnik, Miha Tomšič prigljudnik, Ivan Gruden in Peter Lenassi odbornika.

— (Bralno društvo) v Krškem prireja v nedeljo, 29. t. m., ob pol 8. uri zvečer gledališko predstavo, in sicer burki: „Blaznica v prvem nadstropji“ in „Garibaldi“. Vabijo se vsi udje.

— (Kadetski zavod v Karlovcu) vsprejel bode letos okolo 40 gojencev v šolo. V zavod se sprejemajo mladeniči, kateri so dovršili spodnji gimnazij ali spodnjo realko.

— (Iz Podklostra) se poroča, da tam hudo gospodari mrzlica in vročinska bolezen. Največ je bolnih vojakov, kateri so tam nastavljeni.

— (Mačka — morilka.) V neki koroški vasi dogodila se je naslednja žala dogodba: Posestnik podal se je v cerkev ter naročil svoji ženi, naj do njegove vrnitve ostane doma ter varuje otroke. Žena pa ni slušala teh besedij, marveč se tudi podala v cerkev, zapustivši doma v zibelki spečo osem tednov staro deklico. Ko pa se je vrnil kmet, ugledal je mačko ležati na obrazu deklice, in groza! deklica je bila mrtva. Ko namreč ni bilo nikogar doma, prilezla je mačka ter se hotela na otrokovi sapi ogreti, legla je deklici na usta ter jo tako zadušila. Neskrbna mati morala se bode zagovarjati pred sodnijo.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 27. marcija. Železniški odsek vsprejel je preembene predloge Schweglove z nekaterimi popravki. Vladni zastopnik je izjavil, da vlada nima nikakega vzroka protiviti se Schweglovim predlogom, ker neče izključiti tuje konkurence pri premogu in se Schweglovi predlogi prvotnim vladnim predlogom bližajo. Levica je pred specialnim posvetovanjem izjavila, da se ne more udeleževati daljega posvetovanja o Schweglovem predlogu, ker se čuti užaljeno po prenujmem posvetovanju.

Dunaj, 27. marcija. Poslanska zbornica je nadaljevala specialno debato o severne železnice predlogi; odborov predlog, da se preide o Zallingerjevem predlogu k dnevnemu redu, vzprejel se je s 160 proti 150 glasom. Plener izjavi imenom levice, da se ona ne mara udeleževati daljše specialne debate; levica na to ostavi dvorano.

Po temeljiti razpravi vzprejete so bile potem vse točke predloge o severni železnici, kakor je je predlagal odbor, s 153 proti 13 glasom. Po glasovanju o severni železnici vrnila se je zopet levica v dvorano, ter se je nadaljeval dnevni red.

Pariz, 26. marcija. „Justice“ poroča, da je topilnica Kynoch z Birminghama izdelala skozi 6 mesecev 20 milijonov patronov za kitajsko vlado.

Pariz, 26. marcija. Kitajci odbili so dne 24. t. m. francosk napad na njih utrjen tabor pri Bangbu; Francozi so izgubili 200 mrtvih in ranjenih.

London, 26. marcija. Kraljica je ukazala, naj se sklicujejo rezervisti.

New-York, 26. marcija. Predsednik San Salvadorja stoji z 10000 možmi na meji Guatemale ter je pripravljen, udariti se z Barriosom. — Depeša iz Paname poroča, da so vodje vstašev in zastopniki vlade sešli se v Panami ter sklenili, naj se imenuje komisija, katera ima poravnati prepirno zadevo.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 27. marcija.

Jednotni drž. dolg v bankoveih	82·90
„ „ „ srebri	83·15
Zlata renta	108·—
5% avstr. renta	98·25
Delnice narodne banke	866·—
Kreditne delnice	298·20
London 10 lir sterling	124·35
20 frankovec	9·80 ^b
Cekini c. kr.	5·81
100 drž. mark	60·65

Tujci.

Dne 26. marcija.

Pri Maličiči: Mischel, Furt, Lovrek, trgovci, in Wapotsch, zasebnik, z Dunaja. — Souczek, želez. uradnik, s sestro, iz Pasove. — Pardlovits, trgovec, iz Belgrada. — Elia, trgovec, iz Trsta. — Mirhlebach, trgovec, iz Grada.

Pri Slonu: Wunderlich in Vidic, trgovca, z Dunaja. Burghardt, c. kr. avstr. in srbski dvorni špeditör, iz Vidna. — pl. Wittemberski, c. kr. pom. častnik, iz Grada. — Blasnik, trg. potov., iz Domžal. — Kljun, duhovnik, iz Železnikov.

Pri Tavčarji: pl. Willner, c. kr. rezer. lajtenant, z Dunaja. — Hutnik, c. kr. podpolkovnik, iz Grada. — Printz, c. kr. pom. inženör, iz Pulja.

Pri Južnem kolodvoru: Nagy, pisar, vodja južne železnice; Posselt, blagaj. prigljudnik, in Klein, trg. potov., z Dunaja.

Umrli so:

Dne 26. marcija. Fran Šonta, krojačev sin, 3½ mes., Rimska cesta št. 9, kašelj. — Jurij Lercher, knjigotržec, 74 l., Valvazorjev trg št. 2, pohabljenje krlhja.

V civilni bolnici:

Dne 23. marcija. Barbara Frank, soproga hiš. posestnika, 55 l., jetika. — Martin Seškar, gostač, 70 l., starostno opešanje. — Marija Pajsar, delavčeva hči, 6 l., Pneumonia sinistra.

Dne 24. marcija. Miklavž Nardelli, občinski sluga, 33 l., vodenica. — Barbara Blažič, gostinja, 81 l., opešanje. — Alojzij Steblaj, izbin slikar, 38 l., jetika. — Gabrijel Bilowicz, delavčev sin, ½ ure, Fran Bilowicz, delavčev sin, 11 ur (dvojčka), življenjska slabost. — Marija Bilowicz, delavčeva soproga, 33 l., vnetje trebušne mrenice. — Marija Korošic, gostinja, 68 l., starostno opešanje. — Andrej Žagar, gostač, 79 l., opešanje.

Dne 25. marcija. Miha Šubert, sodar, 62 l., katár. — Alojzij Podkrajšek, krojač, 55 l., pneumonia.

V vojaški bolnici:

Dne 26. marcija. Mihael Osolnik, šikovnik, 29 l., vnetje hrbtne mozgovine.

Tržne cene.

V Ljubljani, 24. marcija.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 28 kr., domače 6 gld. 83 kr.; reš 5 gld. 53 kr.; ječmen 5 gld. 36 kr.; oves 3 gld. 25 kr.; ajda 4 gld. 71 kr.; proso 5 gld. 85 kr.; turšica 5 gld. 53 kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. 20 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 94 kr., salo po 82 kr., špeh po 54 kr., prekajen pa 66 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 66 kr., svinjini 68 kr., drobniško po 36 kr., — Piške po 50 kr., golob. 18 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 96 kr., slame 1 gld. 78 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 60 kr.; mehkih 5 gld. 20 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
26. marc.	7. zjutraj	733·23	0·6	zpd. sl.	sneg	16·30
	2. pop.	735·13	3·4	svzh. sl.	obl.	dež in
	9. zvečer	735·29	2·8	zpd. sl.	dež	sneg

V

Kleinmayr-jevi in Bambergovi knjigarni se dobivajo:

Josipa Jurčiča Zbrani spisi.

I. zvezek: **Deseti brat.** Cena 1 gld.

II. zvezek: **Pripovedni spisi:** Jurij Kozjak, Spomini na deda, Jesenska noč mej slovenskimi polharji, Spomini starega Slovenca. — Cena 70 kr.

III. zvezek: **Pripovedni spisi:** Domen, Jurij Kobila, Dva prijatelja, Vrban Smukova ženitev, Golida, Kozlovska sodba. — Cena 70 kr.

Jurčičevi zbrani spisi se dobivajo tudi v lične platnice vezani, vsak zvezek po 50 kr. več.

Kdor se želi po pošti naročiti, naj blagovoljno po nakaznici za poštnino pri vsakem zvezku 10 kr. priloži. (11) 10